

נִיר הִירְשֶׁמָן רוֹב / הַמַּתְמוּדָד



נִיר הִירְשֶׁמָן רוֹב

הַמַּתְמוּדָד

שְׁתִּים

בֵּית הוֹצָאָה לָאוֹר

# The Candidate

## NIR HIRSCHMANN RUB

Copyright © 2024 by The Candidate  
All Rights Reserved

כל הזכויות שמורות  
זכויות בעברית © תשפ"ד 2024 ניר הירשמן רוב

עורכת הספר: אורנה לנדאו  
עריכה לשונית: שרון ארד  
הגהה: אפרת שחר  
עימוד: שרית רוזנברג  
עיצוב ואיור העטיפה: אפרת לוי

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונה של המחברת.  
כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות,  
כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות  
של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,  
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,  
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.  
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט  
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

Printed in Israel 2024 | נרפס בישראל 2024

מסת"ב 978-965-93196-5-7 ISBN

# 1

בכנסת יש קטע יפה בשירותים. אתה נכנס, ועל מושב האסלה יש מתקן כזה עם ניילון. לחיצה אחת על הכפתור האדום משמאל והוא מתגלגל בחינניות עם מנוע כזה, והופ, מושב האסלה נקי לחלוטין. כאילו אומרים לך, שמע, במקום הכי מלוכלך בישראל, שבו המילים הן הסוואה על מניפולציה, מחמאות הן סכינים, והקרבת קורבנות היא פרקטיקה יום-יומית, לפחות שהתחת שלך יהיה נקי.

ובאמת, אני הכי אהבתי שהתחת שלי נשאר נקי. אפס ביקורת, אפס חיצים. זה מה שהוביל אותי למקום שאני נמצא בו היום. פרח לבן עם סרט כחול על הדש של החליפה, המכנסיים למטה בשירותים ספיישל של חברי הכנסת בקומת המליאה, ממש ליד דלתות העץ העצומות עם השומר, דקה לפני טקס ההשבעה שלי בכנסת, ואפס חברים. אבל איפה הם ואיפה אני.

## 2

טוב. צריך לצאת מכאן. אנחנו חמש דקות לפני השבעה וזה הנוהל. את חדרי השירותים האלה נועלים, שאף אחד לא יישאר בפנים בזמן שהוא אמור לעלות לדוכן. זה כבר צלצול רביעי, ספרתי. צלצולי ההצבעות בכנסת הם כמו צלצול של כניסה לשיעור בבית ספר בשנות השמונים, אבל כבר אין את עיגול המתכת עם הפטיש שדופק עליו בקצב חשמלי, אלא רק הקלטה דהויה של מה שהיה פעם אמת. צלצול חמישי. הגיע הזמן לצאת.

"חבר. הי, חבר." זה היה קול חצי גברי, היה לו מנעד קולי של חצ'קונים. כמו של נער שלא החליט עדיין אם לגדל שערות זיפים או לראות בוב ספוג. הרמתי עיניים אל התקרה הלבנה ודמיינתי איך יד ענקית יורדת ממנה ודופקת שתי סטירות לחצי גבר שישב לידי. מי בכלל רוצה לדבר? מי הוא בכלל? ואיך הוא הגיע לשירותים של הח"כים ולמה אני צריך להיות ליד הטינופת הזו, אנשים קטנים וחסרי –

"חבר, נשאר לך נייר? אני תקוע כאן אחי עם חתיכה אחת וחשבתי לעשות את הטריק עם החור והציפורן, אבל אתה יודע."

"תגיד, אתה יודע מי אני בכלל?" דיברתי אל קיר הדיקט הצבעוני שמשמאלי, בוהה בו כאילו אם אני אתרכז מספיק, העיניים שלי יפלטו קרני לייזר אדומות שיפגעו בו חור

ויחתכו לשניים את הראש המחוצ'קן של האהבל הזה שיושב בצד השני שלו.

"לא, תכלס לא," הוא ענה. הרמתי את הראש וראיתי קווצת שיער מדובללת שבלטה מעל המחיצה, "אבל אם תיתן לי כמה ריבועים, אני אשאל," שמעתי אותו מגחך.

"יודע מה, קח נו," התכופתי והעברתי לו נייר טואלט ברווח שבין הדיקט לרצפה.

"נו, אז מי אתה?"

"אני ערן בלום. חבר כנסת. או תכף אני אהיה."

"ואיך הגעת לכאן?" שמעתי אותו מתיישב וזז על האסלה.

יצאתי החוצה ושטפתי ידיים. ניסיתי לצאת מהשירותים. נעול. דפקתי על הדלת. כלום.

"הלו, אנחנו נעולים כאן בפנים, תוציאו אותנו!" כלום.

"הלו! תוציאו אותנו! יש שם מישהו?" כלום.

"הלו!!!" התחלתי לדפוק על הדלת בכוח. ידיים, רגליים, כלום. ניערתי את הידית, שום דבר. "אני לא מאמין!" נשכבתי על הרצפה, מנסה להגיע לחריץ שבין הדלת לבלטות, וצעקתי למי שאולי נמצא שם, "הלו, תוציאו אותנו, הלו! יש שם מישהו? הלו!"

גררתי את הפח מהפינה ליד הכיור והתחלתי להטיח אותו בדלת. פעם, פעמיים, שלוש. הפח נשבר, הדלת נותרה כרגיל,

וכלום. חזרתי לנער את הדלת, לבעוט, משכתי בכל הכוח, ניערתי, והצלחתי. הידית נשארה לי ביד.

"אחי," שמעתי קול מהשירותים, "אין מה להתרגש. עוד כמה דקות יבואו להוציא אותנו."

"מי יוציא, מה יוציא? אני אפסיד הכול."

"מה תפסיד?"

"את ההשבעה."

"אבל אתה מבין ששום דבר באמת לא ישתנה," שמעתי את הקול מדבר מבעד לדלת.

"אבל איך, איך אני יכול להפסיד?"

"כן, אבל כלום לא ישתנה במציאות."

"נכון. הרי נבחרתי. זה לא משנה אם אני אאחר להשבעה. מקסימום ישביעו אותי מאוחר יותר היום. או בישיבה מחר."

"אז תירגע רגע, אוֹ-קיי?"

"אוֹ-קיי, אוֹ-קיי," הסתובבתי לכיורים ופתחתי את הברז. שטפתי את הזיעה מהמצח.

"אם כבר יש לנו זמן, אולי תספר לי איך הגעת לכאן?"

"זה קצת מסובך," הרמתי את הראש לתקרה. "אבל אפשר להגיד שזה התחיל בזה שהרעלתי למישהי את הקפה."